

Radnja se odvija u dječjoj sobi, gdje Mara sjedi na krevetu i igra se dok Maja sjedi na podu i sprema se za izlazak.

MARA: Majo.

MAJA: Šta je?

MARA: A je' l baš moraš ići?

MAJA: Da.

MARA: A kad ćeš se vratiti?

MAJA: Ne znam.

MARA: Otprilike?

MAJA: A što tebe to toliko zanima? Ti ćeš i tako spavati kad se vratim.

MARA: Možda ostanem budna da te dočekam.

MAJA: To kažeš svake subote, i uvijek si u krevetu do 10. A i da uspiješ ostati budna, šta? Forsirat ćeš se da ostaneš budna do nekog doba samo da mi možeš reći „laku noć“?

MARA: Pa želim te vidjeti... Fališ mi.

Maja zastane.

MAJA: A jebiga, trebam i ja imati neki život pored tebe i staraca.

MARA: Znam... Ali jedva se vidimo zadnjih tjedana.

MAJA: Ne dram, kupim te svaki dan iz škole.

MARA: I jedva pričaš sa mnom u autu. A kad si kod kuće ili učiš ili visiš na mobitelu i „ne mogu sad, kasnije ću“.

Maja izdahne.

MAJA: Slušaj Maro. Ti se moraš pomiriti s time da se stvari mijenjaju. Ja sam sada prevelika za tebe i nemam više vremena tebi praviti društvo i igrati se s barbikama.

MARA: Onda ne pričaj sa mnom kao da sam u vrtiću.

MAJA: Onda shvati što ti govorim i počni slušati.

Pauza.

MARA: Nisi fer.

MAJA: Jebiga dušo, život nije fer.

MARA: Ali ti nisi fer bez razloga.

MAJA: Nije da ja nisam fer nego si ti još premala i nemaš pojma o čemu pričaš.

MARA: Bezobrazna si.

MAJA: Ne cmizdri.

MARA: Zašto se tako ponašaš prema meni? Više uopće ne pričaš sa mnom i konstantno si iznervirana i bezobrazna. Stalno me vrijeđaš i podcjenjuješ ili samo gurneš sa strane kao da ne postojim.

MAJA: Ajde molim te nemoj počinjati.

MARA: I konstantno me ušutkavaš. Ja tebi nikada nisam dovoljno bitna.

MAJA: Slušaj me, dušice. (*Sjedne pored nje i stavi joj ruku na rame*) Ja znam da bi ti najradije da ja sada ostanem ovdje tebe tješiti idućih sat vremena, ali žao mi je, to se neće dogoditi.

MARA: Zašto nam to radiš?

Maja zastane.

MAJA: Molim?

MARA: Zašto se toliko trudiš zanemariti i sebe i mene, a znaš da će te sve sustići kad-tad?

MAJA: Dobro Maro, koji ti je sad klinac?

MARA: Lažeš. Konstantno lažeš.

Svjetla trepere.

MAJA: Šta je ovo?

MARA: Lažeš sebe i sve okolo. Sakrivaš istinu i maskiraš se u nešto što nisi samo da bi prekrila svoje nesigurnosti sa kojima se odbijaš suočiti. Gušiš se u svojim lažima jer odbijaš prihvatiti sve što te dovelo do ovdje.

MAJA: Šta? O čemu ti pričaš?

MARA: O čemu pričam? Forsiraš se štikle u kojima ne znaš stajati, a ne hodati. Kupuješ robu za koju nemaš novaca, radiš šminku koja ti ne stoji, farbaš kosu u boju koju prezireš i nosiš bižuteriju samo da se možeš pokazati s onim što nemaš. Lakše ti je gušiti se iza lažne osobnosti nego suočiti se s onim što se dogodilo.

MAJA: Ma odakle ti-

MARA: Bitnije ti je da imaš neprirodno tamnu kosu zato što tvoj dečko „voli samo crnke”, nego da prihvatiš da ti veza ne liči ni na šta od prvog dana?

MAJA: Začepi.

MARA: Ili što te je sramota reći da si trenutno na svim računima u minusu jer trošiš novce kojih nemaš?

MAJA: Rekla sam da šutiš.

MARA: Imaš hrpu „prijatelja”, a sramota te dovesti ih da vide gdje živiš.

MAJA: Dosta.

MARA: Ni ime ti nije pravo. To je fora koju si izmislila u osnovnoj školi jer te je bilo sramota što nosiš ime po svojoj baki zato što ti je netko nebitan rekao da Mara zvuči čudno.

MAJA: Rekla sam dosta!

Svjetla zatrepere prije nego što se ugase na par trenutaka. Kada se svjetlo vrati, Maja sjedi sama na krevetu u potpuno drugačijoj sobi.